

saaledes. Og naar vi her fra modsatte Sider staa som Aktor og Defensor, om jeg saa maa sige, i det Finansdrama, som her opføres, kan det jo være, at den, som skal dømmes i Sagen — det bliver formodentlig nærmest den Finanslovkommission, som er nedsat, og som vel ogsaa overvejer den Slags Spørgsmaal —, vil komme til det Resultat, at en vis Brøkdel af det Beløb, der her er Tale om, er at betragte som Versurer og ikke som virkelig Indtægt eller Udgift, men det vil ikke komme til at forandre det Billede, jeg gav, i nogen som helst nævneværdig Grad, for det Beløb, som der her kan være Tale om, udgør, skønner jeg, paa § 9 højst $10\frac{1}{2}$ Mill. Kr., vel at mærke ikke for 1 Aar, men for 8 Aar, altsaa ca. 1,200,000—1,300,000 Kr. om Aaret, og der kan ikke være Tale om at bringe hele dette Beløb ind under den ene eller den anden Anskuelse, men kun en Brøkdel deraf. Saa vidt jeg skønner, vil Enderesultatet altsaa blive dette, at der kan være Tale om, hvorvidt det er $60\frac{1}{3}$ eller $65\frac{2}{3}$ Millioner, Underskuddet beløber sig til, og den Forskel vil jo ikke spille nogen som helst Rolle. (Formanden ringer). Den ærede Formand ringer, jeg maa altsaa slutte.

Jeg maa maaske dog endnu gøre en lille Bemærkning. Naar det ærede Medlem, som nylig satte sig, gjorde gældende, at naar man gav Penge ud til Statsbanerne, vare de ikke smidte bort, men man fik Formuegenstande for dem, kan det være meget godt paa sin Vis; men naar man paa Finanslovens § 27 ved at give 100,000 Kr. ud faar Knaldsignaler foran Stationerne, er det dog tvivlsomt, om disse Knaldsignaler forøge Statens Formue med 100,000 Kr., og naar man giver 40,000 Kr. til Afholdelse af Ekspropriationsforretninger, og disse 40,000 Kr., efter hvad Folk ville vide, for en Del blive brugte til Frokoster, som ganske vist ere nødvendige for de Folk, der ekspropriere, og hvis Anvendelse jeg for saa vidt ikke skal indvende noget imod, er det dog vist ogsaa tvivlsomt, om de Frokoster forøge Statens Formue. Men under een Forudsætning forøge alle disse Beløb Formuen, nemlig under den Forudsætning, at de bringe Formuen til at forrente sig; have vi naaet det, have Pengene ikke været spildte, for saa have de været rentable, men det kunde man ikke vide den Gang.

Schovelin: Jeg maa desværre begynde med den for mig selv pinlige Tilstaaelse, at jeg som nyt Medlem i denne Sal er

bleven overvældet eller bedøvet ved den kalejdoskopisk brogede Mængdefold af Emner, som her er fremført for mit undrende Blik. En afdød — jeg burde maaske sige høj-salig — Prins af Danmark, Hamlet, har en Gang bemærket, at der var flere Ting imellem Himmel og Jord, end Filosofferne drømte om, men mon der skulde være nogen Ting mellem Himmel og Jord, som ikke bliver berørt ved Finanslovens første Behandling. Derfor maa jeg for mit Vedkommende sige, at jeg føler mig fattig overfor den Emnerigdom, som har bevæget sig fra det store Babylon paa Fyn, den store Skøge, som det ærede Medlem fra Nyborg (Birch) skildrede i saa livlige Farver og i en Stil, der ganske mindede mig om Rejersens fürchterlige Ildebrandshistorie, og til Muligheden af smertefri Elefantdressur, hvilket Emne det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Sabroe) behandlede med en Virtuositet, som beviser, at ikke alene intet menneskeligt er ham fremmed, men heller ikke noget dyrisk. Heroverfor maa jeg altsaa tilstaa min Armod, idet jeg *kun*, jeg siger udtrykkelig: kun vil tale om Danmarks finansielle Tilstand og den politiske Situation, der er en Følge deraf.

Jeg vil da gerne først knytte nogle Bemærkninger til Statens Laanepolitik, idet det jo under de økonomiske Vanskeligheder, der for Tiden optaarne sig om den danske Stat, er ganske nødvendigt, at den danske Finanspolitik i første Række bliver en Laanepolitik. Jeg vil gerne til-lade mig at tage Udgangspunkt fra den Motivering, som den højtærede Finansminister brugte, da han fremsatte det lille Statslaanslovsforslag i Juli dette Aar, en Motivering, som jeg ærlig vil tilstaa fyldte mig med megen Forbavselse. Han sagde: Det udenlandske Laanemarked ligger for Tiden — det var altsaa nu i Sommer — ikke gunstigt for Optagelsen af et større fast Laan. Vilkaarene ere i det hele taget vanskelige for Optagelsen af den Slags Laan. Og han tilføjede: Dette er ikke særligt for Danmark, men Kursen paa alle gode solide Statspapirer var i Løbet af et Aar, altsaa siden Juni-Juli 1909, faldet med 2—3 pCt., en Kursnedgang, der, som han udtrykte sig, *endog* havde ramt engelske Konsols, og der var egentlig kun en Undtagelse herfra, nemlig de franske 3 pCt. rentes. Nu var det jo saaledes i Sommer, at da den højtærede Finansminister kom herved med dette Lovforslag, stod man faktisk overfor et fait accompli, og det vilde derfor ikke